

Intervenció del conseller primer, Josep Bargalló, en el Debat de Política General

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, companys i companyes del Govern, senyores i senyors diputats, aquest debat és sempre una ocasió important per prendre el pols a la política del nostre país. El d'enguany té lloc en un moment molt especial: el de l'aprovació de la Proposta d'Estatut del Parlament de Catalunya.

Aquest és el tema, transcendent, de gruix polític, d'ambició compartida, de futur. Potser no n'acabem de ser conscients, per la immediatesa dels fets i perquè l'estridència del soroll apaivaga la bellesa del so. No és nou; només cal repassar les hemeroteques i els diaris de sessions de les Corts referents als estatuts de Núria i de Sau. No ens inquietem. Les condicions d'avui són extraordinàriament millors que les dels anteriors debats. Avui vivim uns dies de victòria per al catalanisme, dies en què comença el catalanisme de la il·lusió i s'acaba el catalanisme de la derrota. Catalunya necessita victòries. Amb l'aprovació de l'Estatut al Parlament en vàrem obtenir una, d'un nou catalanisme, d'un catalanisme plural, ampli, obert, modern, més gran, nacional, social, amb més possibilitats de victòries.

En nom del Govern vull felicitar el poble de Catalunya, els partits polítics i els grups parlamentaris, els agents socials, felicitar tota la ciutadania per aquesta victòria, per l'acord històric que va permetre l'aprovació d'un nou Estatut que satisfà les necessitats de progrés socials, de cohesió social, de desenvolupament nacional, de fortalesa financera, que permeten afrontar amb garanties els reptes d'aquesta societat catalana de començament del segle XXI.

La satisfacció del Govern és alta, però també ho és perquè el Govern ha pogut comprovar, com ho han pogut comprovar tots vostès, que malgrat les prediccions que aquest era un debat que no afectava la ciutadania, el resultat del debat, tant pel que fa al contingut de l'Estatut com per l'esperit que conté ha arribat a la ciutadania, i a nosaltres ens ha arribat la satisfacció, la il·lusió de la ciutadania.

El nou catalanisme que abans esmentava, el catalanisme de la il·lusió, és potenciat en part per l'aprovació per àmplia majoria del nou Estatut aquí al

Parlament, però també perquè aquest esperit expressat el 30 de setembre obre un panorama de voluntat i futur molt extraordinari, un panorama d'acord nacional, més enllà dels partits, un acord nacional d'un catalanisme plural, transversal, social, que té diverses cares i planteja un projecte de futur que pot ser comú, que ha de ser sòlid.

Vam arribar al Govern amb una proposta ferma i d'àmplia abast social: el pacte del Tinell. Una majoria parlamentària que no s'havia assolit des de feia molts anys ha empès alguna cosa més que una alternança partidista. El Govern d'esquerres i catalanista canvia l'estil d'exercici del poder. D'entrada, i pel cap baix, aquest Govern no ha de complir amb els desigs i les obligacions de la dreta que aquests dies veiem fins on és capaç d'arribar contra Catalunya. L'aliança entre la dreta catalana i la dreta espanyola no va ser bona ni per a uns ni per als altres.

Tenim molta feina des del Govern per endavant. Hem de sortir del retrocés i del retard en què ens trobàvem. La tasca del dia a dia ens demostra que estem en aquesta línia de tirar endavant, amb una acció de govern que té un format determinat per a ser valorada. El debat d'avui és la millor expressió de la valoració d'aquesta acció de govern.

El canvi que protagonitzem té un component ideològic, sí. No és sa negar les ideologies, situar la política en una bombolla asèptica i deixar-la en mans de la tecnocràcia. No hem vingut al Govern a fer ajustaments o retocs. No hem vingut al Govern només a gestionar: hi hem vingut a fer canvis reals. I amb tota la modèstia, però també amb tota l'energia, volem recuperar el món de les idees i dels ideals i carregar de contingut la paraula "política", en el sentit més noble de ciutadania.

Nosaltres hem endegat el que els nostres antecessors ni van fer ni semblava que volguessin fer o tinguessin el coratge de fer: nou Estatut i nou finançament. Aquest binomi, d'entrada, és un canvi substancial per millorar les condicions de vida del nostre poble i de la seva gent.

Hem donat d'altres passes endavant, hem omplert d'altres buits. L'Oficina Antifrau ni es plantejava. Com s'havia de plantejar si ni tan sols hi havia, com aquell qui diu, una pràctica significativa dels mecanismes de control parlamentari estrictament polítics? El tema més delicats els hem hagut de resoldre nosaltres, perquè el cost d'impopularitat era un preu massa alt, encara que es fessin enquestes a mida. El Pla de l'energia, el mapa penitenciari, el Pla d'abocats, la creació de centres per a dones, filles i fills víctimes de la violència, tot i ser la violència contra les dones una de les pitjors plagues

socials d'avui..., tot això és obra nostra. Tot això són mostres evidents d'un canvi important, amb profunditat, pensat i responsable. Sense el canvi tot això seguiria sense ser possible. Ara entraré en més detalls, més endavant.

El Reglament del Parlament regula aquest debat sota l'epígraf "Debat sobre l'orientació de política general". Orientació política, és a dir, les línies mestres que ens guien l'activitat i no pas un simple inventari de realitzacions o de projectes, sens perjudici, és clar, de la conveniència, i fins i tot la necessitat, d'especificar la realitzacions pràctiques d'aquestes polítiques i les concrecions de projectes a curt termini.

Per començar, només en dos anys hem donat un impuls decisiu a la que és la qüestió principal d'aquest curs polític i gairebé de la legislatura, que és el procés de reforma de l'Estatut. És amb aquest Govern que s'ha fet l'Estatut, no amb un altre. Més de vint anys de parèntesi estatutari i de laminació permanent de les competències de la Generalitat, amb l'acceleració de l'etapa final aznarista, ens van abocar al pacte del Tinell, al Govern tripartit i a l'impuls per part d'aquest d'un nou estatut com a eina indispensable per tenir un país millor: l'impuls de millors polítiques de la salut, de l'educació i de la formació de les persones, del benestar de la gent; l'impuls de millors polítiques per al territori i per als territoris, per al medi, per a l'ecosistema i per a les persones; l'impuls de polítiques modernes i avançades per a un país millor i més lliure, per a la nostra gent, homes i dones, que volen viure millor i ser també més lliures.

Serà difícil de trobar en un futur immediat condicions millors per tirar endavant el procés estatutari. Ha passat per primera vegada ara, no e n els darrers vint-i-cinc anys, que tenim una majoria parlamentària possible aquí i un govern de l'Estat amb un president de conviccions de ciutadania que també aposta pel procés i que ha empenyorat en ell la seva paraula. Els vots dels grups parlamentaris catalans al Congrés dels Diputats l'ajudaran, i no dubtem també que ho faran els grups basc i gallec, l'aragonès, i tant de bo el canari, els nacionalismes emergents que consoliden la plurinacionalitat de l'Estat espanyol i ajuden a fer viable el federalisme que propugnen el Partit Socialista i l'esquerra ecosocialista, i enriqueixen un arc parlamentari, trencant les dinàmiques curtes del bipartidisme o de les majories absolutes.

Seria inexacte, tanmateix, dir que aquest Govern ha fet l'Estatut. Els partits de l'oposició protestarien, i amb tota la raó. La seva elaboració ha comptat amb l'aportació fins a l'últim moment de les consideracions, les propostes, les esmenes, les crítiques de totes les forces. I ho vull subratllar: de totes les forces presents e n aquesta cambra, tant de les quatre que han votat favorablement el resultat final com de l'única que al final hi va votar en contra. Per tant, aquest

Estatut, l'hem fet entre tots aquí, al Parlament. Però deixin-me reivindicar un petit mèrit que sí que ens pertoca al Govern: el mèrit d'haver sabut renunciar al protagonisme que fàcilment hauríem pogut adquirir durant el procés de reforma, però que hauria anat en detriment de la unitat que exigia l'objectiu.

I precisament per això podem dir que amb aquest Govern s'ha fet l'Estatut. Gràcies a la generositat política d'aquest Govern, que no ha volgut monopolitzar la bandera de la defensa del país. Gràcies, en part, a la nostra renúncia al protagonisme, l'Estatut ha tirat endavant, amb dificultats al llarg de potser massa temps, però ha arribat a port, al primer port, de la seva navegació.

Era una demanda de la immensa majoria de la ciutadania, que era conscient que l'Estatut del 79 s'havia fet vell, se'ns havia quedat curt, no ens donava prou competències per intervenir des de Catalunya en la gestió de les noves realitats que l'evolució econòmica i social ens imposa. Realitats que van des de la transformació econòmica induïda per l'impacte de les noves tecnologies i la globalització fins a l'arribada massiva de la nova immigració i la necessitat d'incorporar-la amb igualtat de drets i deures a la nostra societat. I l'exigència diària de donar resposta als reptes d'un mercat laboral que jubila abans d'hora i retarda la incorporació dels joves.

Són fenòmens que exigeixen una resposta adequada de les nostres institucions d'autogovern: la Generalitat i els ajuntaments. Una resposta que ara no poden fer de forma satisfactòria per falta de competències i també de recursos. Això és el que explica que l'Estatut fos aprovat per aquesta cambra per una amplíssima majoria de diputats i diputades, molt per sobre dels dos terços necessaris. I això és el que explica també que aquest Govern hagi iniciat – només iniciat – una campanya d'informació a la ciutadania. Hi raonem per què calia reformar l'Estatut, en què consisteix el projecte aprovat i què ens aporta respecte de l'Estatut del 79.

La majoria nacional i social que es va configurar en aquest Parlament el 30 de setembre ha de mantenir-se fins al final del procés, és a dir, fins a la seva aprovació en referèndum pel poble de Catalunya. Aquesta majoria nacional i social ha de mantenir-se. El 2 de novembre hi ha la propera fita, la seva presa en consideració al Congrés dels Diputats, i la força d'aquesta majoria hi serà clau a partir de l'endemà mateix.

Amb el reforç de les resolucions aprovades en aquest debat –en el present debat– el Govern ha de reformular l'impuls de les seves polítiques. L'eina clau –no l'única, però sí l'eina clau– d'aquest impuls, de l'èmfasi que deia ahir el

president, són els pressupostos per al 2007. Uns pressupostos que seran aprovats pel Govern en la primera quinzena de novembre, i que subratllen extraordinàriament, com vostès podran comprovar, les polítiques socials i les polítiques territorials, amb valentia i amb multitud de projectes, que a partir del rigorós treball de cadascun dels nostres consellers i de cadascuna de les nostres conselleres, el conseller d'Economia, de manera coordinada amb el Departament de la Presidència, està tancant aquests dies. Uns pressupostos d'alt nivell, potents, valents, que han d'encapçalar aquest impuls per al 2006, l'any de l'Estatut. La cohesió del Govern tripartit és la garantia que el 2006 no serà només l'any de l'Estatut. El 2006 serà també l'any de l'eclosió. El 2006 serà també l'any de l'eclosió de les polítiques socials i de les polítiques territorials. L'any 2006 és l'any de l'Estatut i l'any de l'eclosió de les polítiques socials i territorials d'aquest Govern.

El Govern, però, ha volgut apuntalar el futur sense cap escletxa en la seva obligació de conjugar el present. Entre la pura gestió diària i la reforma estatutària hi ha també la tasca de transformació i modernització que aquest Govern es va proposar en el pacte del Tinell. Som aquí per fer i perquè el ciutadà noti que fem, perquè l'acció del Govern li millori la qualitat de vida. El Govern governa; ho va dir el president de la Generalitat ahir. La seva actuació és extensa i intensa, com ho és la seva iniciativa legislativa. Sabem que se'ns acusa de no governar o de no transmetre l'acció del Govern. Cap de les dues crítiques s'ajusta a la realitat. Ho aniré demostrant al llarg d'aquesta intervenció, però cal una acotació prèvia.

Una part de la transmissió de l'acció del Govern no depèn de nosaltres. Hi ha una mediació que, amb tota la legitimitat, ni sempre explica el que es fa ni amb la versió de la font que ho fa. No parlo de quan s'opina; parlo de quan, teòricament, s'informa. Els mitjans són cada cop més també actors polítics, no només transmissors de la política. Malgrat tot, el Govern governa.

En el debat de política general de l'any passat vaig anunciar els sis criteris que fan possible la transversalitat de l'acció del Govern: transparència, conciliació, lideratge, qualitat i prestigi del sector públic, suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat i enfortiment de la societat del benestar. Aquests criteris continuen sent vigents i il·lustren perfectament el capteniment del Govern en la seva activitat al llarg d'aquest any.

Pel que fa a la transparència, el Govern ha tramès al Parlament el Projecte de Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que suposa la creació d'un òrgan independent per a la investigació i el control del frau.

Sobre la conciliació, entesa com a sistema de treball, volia destacar, per exemple, la posada en marxa dels consorcis amb l'Ajuntament de Barcelona derivats de la Carta municipal; la desactivació de nombrosos conflictes en el si del Tribunal Constitucional per la via de l'acord amb el Govern de l'Estat; l'establiment de lligams amb els governs de l'Aragó i de les Balears i de les regions del Llenguadoc, Rosselló i del Migdia Pirineus per a la posada en marxa de l'euroregió. Aquest darrer exemple demostra, a més, la voluntat d'internacionalització i la capacitat cooperadora del Govern, capaç de trobar interlocutors i complicitats molt diversos en institucions diverses, gestionades per partits d'ideologia diversa.

Voldria referir-me específicament a la conciliació, la concertació, com a mètode de treball. Evidentment, no sempre amb resultats positius, però sí amb una dinàmica positiva per ella mateixa, encara que sigui sovint a partir del conflicte. Però també els deia l'any passat que el Govern somia que determinades línies de treball podien tenir costos polítics i que calia minimitzar aquests costos per la via del diàleg i de la concertació, no fent la política de l'estruç. Per exemple, amb el tema del Pla d'equipaments penitenciaris, sabem que potser no tothom està satisfet del resultat, i ho assumim com a inevitable. Hi havia dues vies: o continuàvem sense construir presons i continuàvem la via d'omplir i de massificar les presons, o acceptàvem el conflicte per solucionar-lo amb valentia. I hem tirat endavant un pla per a la construcció de 6.500 places penitenciàries a Catalunya, arreu del territori, i per superar els dèficits acumulats d'anys i anys d'estruç.

I aquest exemple serveix també per il·lustrar quina mena de lideratge es practica: el de la responsabilitat, que no és incompatible amb el diàleg i la concertació. Assumir costos en la presa de decisions no només es pot fer des d'una posició de lideratge; minimitzar aquests costos només es pot fer des d'una pràctica de diàleg.

L'aposta important per al sector públic és especialment significativa en els àmbits de l'educació i la sanitat. En educació, 67 noves escoles el curs 2005-2006, 2.200 més, i 370 projectes d'obres en curs; 302 noves aules d'acollida, que arriben gairebé a 1.000, com a bona resposta per atendre l'alumnat nouvingut; l'elaboració d'un fins ara inexistent mapa de llars d'infants de Catalunya, que abans del 2008 vol crear 30.000 noves places públiques.

En sanitat, reducció de llistes d'espera i del temps per operar-se; increment de plantilles mèdiques amb l'objectiu d'arribar a un metge de capçalera per cada 1.500 habitants.

Aquestes dades, i en podria esmentar moltes més d'altres departaments, i el president de la Generalitat en va esmentar ahir d'altres, són la prova que aquest Govern creu en uns serveis públics de qualitat. I el fet que la inversió en educació superi en menys de dos anys del nostre Govern la del Govern anterior en quatre demostra que el canvi és políticament molt significatiu. I abans d'acabar el 2005 haurem pres un nou acord per construir encara més escoles. La inversió en noves construccions escolars en el període 2000-2003 va ser de 482 milions d'euros; la inversió en noves construccions l'any 2004 fins al setembre de 2005 ha estat de 569 milions d'euros. En una legislatura, 482; en mitja, 569. El Govern governa, creu en el servei públic i el vol de qualitat.

El suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat passa essencialment per la culminació de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Ja n'ha començat el desplegament i se'n comencen a implementar les propostes. Però també passa pel Pla per la internacionalització de l'empresa a través del Copca, pel qual onze centres de promoció a l'exterior s'han transformat en plataformes empresarials més dinàmiques, amb més serveis per facilitar l'activitat de les empreses a l'exterior.

I l'enfortiment de la societat del benestar comprèn, a més d'alguns aspectes que he esmentat, l'increment de més del 40 per cent en els recursos per a l'acolliment de les persones amb dependència; els 124 milions d'euros, el triple que el 2003 - el triple que el 2003- per al programa «Viure en família», i, de llarg abast, la planificació en els serveis residencials per a gent gran, discapacitats i persones amb problemes de salut mental, una planificació que inclou 47 nous equipaments públics de caràcter residencial per part del Departament de Benestar i Família i més de 160 equipaments en col·laboració amb la iniciativa local i social, atenent sempre les necessitats del territori.

I, com a punt de futur immediat, molt important, la Llei de prestacions. Cap català, cap catalana, perceptor de prestacions, tindrà rendes per sota dels 6.000 euros anuals. Cap català, perceptor de prestacions, tindrà rendes per sota del que anomenem l'«índex de suficiència de rendes», 6.000 euros anuals. Ningú amb prestacions socials percebrà menys de 6.000 euros l'any. Això soluciona el problema de la insuficiència de les prestacions més baixes: viduïtat, SOVI, Lismi. Serà l'actuació més important feta mai a Catalunya en la lluita contra l'exclusió social. S'implementarà de manera progressiva, amb el compromís de tancar aquesta legislatura, com a mínim, en el 80 per cent d'aquest índex, tal com ens vam comprometre en l'Acord per la competitivitat. Quan estigui en el cent per cent significarà destinar més de 200 milions d'euros per a aquests sectors més desafavorits de la nostra societat.

Vull subratllar especialment la importància de la concertació del diàleg com a norma del Govern i, finalment, com a norma de tots i cadascun dels consellers i conselleres que en formen part.

"Diàleg" en el sentit més literal de la paraula, més apropat al terreny possible. Des de fa molts mesos he anat fent un seguit de visites territorials, no les úniques, però sí amb caràcter sistemàtic, a través de les quals he tingut ocasió de parlar amb gairebé tots els alcaldes i les alcaldes de Catalunya. A final d'any ja podré treure el «gairebé». I he conegut de primera mà els problemes, les demandes i les inquietuds de la població segons els seus ajuntaments. A través d'aquestes visites he pogut constatar diverses preocupacions generalitzades i desencallar dotzenes de qüestions, potser petites qüestions si les desgranéssim aquí, però molt importants per a les persones afectades. Asseguts en aquests hemicicles hi ha alcaldes i regidors que saben de què parlo.

Les tasques d'impuls de l'acció del Govern s'han centrat, sobretot, fins ara, primordialment, a recuperar el temps perdut. Un exemple molt clar és el dels plans territorials, el procés de formulació dels quals, engegat formalment des de feia força temps, no acabava d'arrancar. Doncs bé, s'han presentat, ja. De fet, han acabat el procés de participació prèvia a l'aprovació inicial el Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i Aran i el Pla territorial de l'Empordà, i són molt avançats els plans territorials parcials de la plana de Lleida i de les comarques centrals. Paral·lelament, es treballen també un seguit de plans directors urbanístics, entre els quals el de la plana de Vic, el del pla de Bages, el de la conca d'Òdena o el de l'àrea urbana de Figueres i el de l'àrea urbana de Girona.

I ja que els parlo de recuperar temps perdut, permetin-me que faci una mica de memòria en algun d'aquests plans: els del pla de Bages, la plana de Vic i la conca d'Òdena tenen el seu origen en una resolució d'aquest Parlament presentada per l'avui conseller Huguet i aprovada el setembre de 1998.

I tampoc vull oblidar el Pla d'actuacions en nous regadius, amb una inversió de 3.000 milions d'euros i el Segarra - Garrigues com a regadiu emblemàtic, un sistema amb accions decidides i diferenciades.

Des de l'anterior debat d'orientació de política general el Parlament ha aprovat setze lleis, entre les quals la d'horaris comercials, la del paisatge o la modificació substancial de la Llei d'urbanisme, i, a la vegada, el Govern ha enviat quinze projectes més a tràmit, com ara el del Codi civil en matèria de

drets reals, el de seguretat industrial, el de contractes de conreu o el de l'impost de successions i donacions. Són molts o pocs? No creiem, no crec, que hi hagi cap mesura ni pretenem entrar en cap rànquing. El Govern aprova i presenta els projectes de llei que estima necessaris, i el Parlament, en ús de la seva sobirania, fa allò que creu convenient. Sigui com sigui, el que pretenem és fer lleis útils i que no quedin penjades anys i anys per desplegar-se i aplicar-se. N'és una bona mostra la Llei de barris, aprovada el juny del 2004 i que ja ha vist posar en marxa i resoldre dues convocatòries.

Voldria destacar quatre aspectes importants per a la població, com ho demostren constantment les enquestes i els estudis d'opinió, que són també quatre aspectes importants per al Govern: la immigració, l'habitatge, l'atur i la seguretat. Aspectes, per altra banda, que són una constant en les trobades que he citat amb els ajuntaments d'arreu del país, que són constants en les demandes que ens efectuen els ciutadans. Abans, però, també voldria remarcar-los un aspecte significatiu. En aquests quatre temes, i en molts altres, però en aquests quatre temes, l'actual Estatut no ens dona les eines suficients o bé, si ens les dona, han estat fins ara interpretades de manera molt restrictiva. Això sol, és a dir, poder intervenir clarament en els principals problemes de la gent, ja justificaria la reforma de l'Estatut, i de fet aquest n'ha estat un dels objectius. La manca de competències, però, o la gasiveria en el seu reconeixement per part de l'Estat no han estat obstacle perquè aquest Govern hagi aplicat tot allò que és al seu abast per afrontar aquests problemes.

Així el Govern, el juny del 2005, va aprovar el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008, un conjunt de setanta programes, dotat amb prop de setanta milions d'euros, que abasten pràcticament tots els departaments de la Generalitat i que coordinen una política d'immigració basada en el concepte de ciutadania, una política en positiu que parla d'allò que volem fer i no pas d'allò que volem evitar, i que vol fer-ho comptant amb tothom. No només amb els departaments de la Generalitat, sinó també amb els ajuntaments com a primers i millors coneixedors de la realitat diària, amb la societat civil i, evidentment amb la gent nouvinguda, no pas com a mers objectes d'aquesta política, sinó com a plens protagonistes i subjectes d'aquesta política. Els immigrants són subjectes de drets i de deures, com també ho són –com també ho som– tots els altres ciutadans de Catalunya. Segueix sent vàlida la frase: «És català tot el que viu i treballa a Catalunya», frase que, com vostès recorden perfectament, fou generada per l'Assemblea de Catalunya en la seva declaració fundacional del 7 de novembre de 1971, amb base d'uns textos anteriors de Rafael Campalans.

En habitatge, i a més de la reforma de la Llei d'urbanisme ja citada, per facilitar l'obtenció i gestió de sòl per a habitatge protegit hem aprovat el Pla per al dret a l'habitatge, amb un programa de prop de 42.000 nous habitatges, i una inversió mitjana de prop de 100 milions d'euros l'any. I amb actuacions específiques, com la rehabilitació d'un mínim de 40.000 habitatges, les 80 oficines locals d'habitatge o les borses d'habitatge jove, a més d'ajuts per al pagament de lloguer per part de famílies amb poc poder adquisitiu, i subvencions a promotors. En acabar el 2005 haurem pagat subvencions endarrerides anteriors al 2004, haurem pagat subvencions endarrerides anteriors al nostre Govern per valor de 36 milions d'euros a 3.500 habitatges de lloguer, i més de 27 milions a gairebé 30.000 habitatges rehabilitats.

Pel que fa a l'atur, és ben sabut que el marc competencial actual és sensiblement reduït, i fons i tot negat, com és el cas del no-compliment de les sentències del Tribunal Constitucional sobre el traspàs del Forcem, senyal que potser la constitucionalitat s'aplica amb diferents vares de mesura –potser només. Ara bé, no estem satisfets amb això, amb el nostre treball, ni només amb la reducció de la taxa d'atur, com va destacar ahir el president de la Generalitat. No n'estem satisfets per quantitat, perquè encara hi ha gent que vol treballar i no pot, ni per qualitat, perquè molta d'aquesta ocupació és precària, i volem tenir una ocupació que, a més de completa, sigui més estable, més moderna i més segura. «Més estable» vol dir que permeti el desenvolupament de les persones, especialment dels joves, sense el temor de quedar-se sense feina d'un dia per l'altre, assumint –això sí– que la feina segura de per vida ja no és un objectiu real. Més moderna, és a dir, amb valor afegit, que suposi un plus a la competitivitat de les nostres empreses. I més segura per rebaixar l'encara escandalosa xifra d'accidentalitat laboral.

S'està desplegant i reformant, doncs, el Servei d'Ocupació de Catalunya, a fi de configurar-lo com un organisme especialitzat en la intermediació personalitzada, amb deu oficines pilot que oferiran aquest servei enguany. I s'ha continuat la tasca de formació ocupacional, finançada bàsicament amb fons europeus. També s'inverteixen, entre 2005 i 2006, més de cinc milions d'euros per a nous jaciments d'ocupació, amb la voluntat de fer aflorar noves feines i donar resposta professional als reptes de la nostra societat.

La política d'aquest Govern en matèria d'educació, com no pot ser d'una altra manera, va molt més enllà del que és estrictament el Departament de Treball. Abasta també educació, especialment, però no només, la formació professional, perquè estem convençuts que invertir en formació, tenir professionals cada cop més formats és la millor manera d'afrontar els riscos de la globalització en forma de deslocalització. Treballadors i treballadores ben

formats, molt aptes, capaços d'innovar i adaptar-se, són el millor incentiu per assegurar la presència de les empreses a casa nostra.

I abasta recerca, en la mateixa direcció, i en la potenciació dels clústers i la creació de set centres tecnològics: fusta i moble a la Sénia; logística al Prat del Llobregat; nutrició i salut a Reus; tecnologies agroalimentàries a Lleida; noves tecnologies i processos de l'alimentació a Monells, i tecnològic –Barcelona Media– a Barcelona, a més del de l'aeronàutica i l'espai al Baix Llobregat. Com l'aposta decidida per l'operador neutre de telecomunicacions, una xarxa que s'estendrà arreu i que ha de garantir l'accés universal a les noves tecnologies des d'una oferta lliure, de mercat, no monopolista, i feina més segura.

Rebaixar la xifra d'accidentalitat laboral és una prioritat. Un sol accident ja és massa. Però conscients que l'accidentalitat zero, encara que un objectiu..., és difícil, hem de fer esforços per acostar-nos-hi al màxim. Val a dir que és un dels camps en els quals l'actual Estatut i la seva aplicació ens són més restrictius. La Inspecció laboral hi té un paper fonamental, i és per això que de manera immediata hem habilitat cinquanta tècnics en tasques de vigilància i control, hem signat un conveni de col·laboració amb la Fiscalia per lluitar contra la sinistralitat i estem treballant en el Pla per a la prevenció de riscos 2005-2008, ja molt avançat i actualment en fase de concertació amb organitzacions sindicals i empresarials.

He volgut aturar-me especialment en aquest camp perquè crec que és una bona mostra de la transversalitat de les polítiques de govern, en un sentit orgànic territorial i amb molts departaments implicats, i també perquè és una bona mostra de la concertació civil del Govern, en la mesura que moltes polítiques són concertades amb els ajuntaments, amb universitats, amb empreses, amb organitzacions sindicals i empresarials.

I en darrera instància els deia la seguretat. S'està fent el desplegament de la policia de Catalunya a Barcelona, i al llarg de l'any s'ha anat avançant per completar la xarxa d'instal·lacions necessàries; el president ho va destacar ahir. Però el nostre concepte de seguretat té més dimensió que el de la identificació seguretat - policia. Som un govern d'esquerres, i som, en conseqüència, garantistes de drets, i tenim sempre present que la funció primordial de les polítiques de seguretat és la protecció dels drets de les persones. Per això destaquem el Pla de seguretat viària, el Pla integral contra la velocitat excessiva i la inversió de 62 milions d'euros en les millores de parcs de bombers. No he exhaurit, ni de bon tros, el que ha fet el Govern en aquest període, però hi ha accions de les quals no puc oblidar-me, perquè són

polítiques de proximitat que afecten la ciutadania o col·lectius socials sovint oblidats.

Així, en un tema que implica totes les persones del nostre país, com és la llengua, hem deixat de banda la política lingüística d'aprenentatge per abordar l'ús del català des d'una perspectiva més social, la de fer fàcil viure en la nostra llengua, a través de dos plans d'acció de política lingüística i de la campanya "Dóna corda al català". Continuarem desenvolupant aquesta campanya, especialment entre els joves, amb la voluntat de fer del català tant una llengua d'acollida de les persones nouvingudes com l'eina per al seu arrelament.

He comentat de passada al començament el criteri de transversalitat en les polítiques de dones, però cal dir que aquest criteri i el d'incorporar la perspectiva de gènere a totes les polítiques i actuacions de la Generalitat és un altre dels grans compromisos del Govern, concretat en l'aprovació del cinquè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya, que vol incrementar la presència i participació de les dones en tots els àmbits de la vida social.

Entre les polítiques per a col·lectius que fins ara no eren prou atesos, vull remarcar que el 28 de juny es va aprovar el Programa –que també depèn del Departament de la Presidència, com els anteriors– per al col·lectiu de gais, lesbianes i transsexuals que té com a objectiu la plena equiparació de les persones amb aquestes orientacions sexuals.

Ja he esmentat el col·lectiu dels joves en parlar de les borses d'habitatge. A la gent jove s'adrecen aquestes i altres mesures que conté el Pla d'actuació de polítiques de joventut 2004-2005. I tant al jovent com a tothom va dirigit el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya, el PIEC, que busca que qualsevol persona disposi d'instal·lacions esportives prop de casa seva, i és el Govern qui dibuixa aquest mapa, no és la proximitat o la llunyania al color dels ajuntaments el que el duu a la pràctica.

Les polítiques que he esmentat són realistes, però es projecten cap al futur. El futur més pròxim, els deia abans, és el que ens dibuixen els pressupostos per al 2006, els tercers que elabora, que està elaborant aquest Govern i que consoliden les línies polítiques prioritàries que he anat dient, les línies socials, les línies territorials. L'objectiu d'aquests pressupostos és avançar en la construcció del benestar, com a eix vertebrador de la societat catalana, a través de les polítiques socials i de benestar que he anat esmentant: salut, educació, serveis, habitatge, les destinades a la gent jove, a la igualtat de gènere; i les

que han de contribuir també a fer més competitiva l'economia catalana: infraestructures, tecnologies de la informació, recerca i innovació.

En aquest sentit els pressupostos arriben en un moment d'optimisme per a l'economia catalana, fruit de moltes circumstàncies; també de l'acció de govern. I, ahora, aquesta bona situació pot impulsar l'acció de govern. La situació econòmica és d'optimisme de present i d'exigència de futur. El president de la Generalitat s'hi va referir, i per tant no m'hi estendré més. Però cal remarcar aquest optimisme econòmic del present i cal apostar per la represa econòmica de Catalunya. Però aquest optimisme ha de ser ratificat per una acció exigent de futur.

Tenim cinc reptes per a aquest curs 2005- 2006, cinc exàmens: hem de mantenir i augmentar el creixement econòmic per tal de recuperar el lideratge de l'economia de l'Estat; hem d'augmentar la inversió productiva perquè les empreses siguin més competitives per sustentar el creixement del PIB; hem d'aprovar l'assignatura pendent del nostre país, creem força ocupació, però la productivitat no creix; hem d'aconseguir que l'ocupació sigui de més qualitat, i hem de corregir el diferencial de preus amb l'Estat i la zona euro.

És a dir, tenim una economia en estat d'optimisme, d'il·lusió, però de poc serveix si no som capaços de generar des del Govern accions que la consolidin. Cal doncs, al costat de les accions socials, unes altres accions de suport a l'economia i al món laboral, que de fet reverteixen en les primeres, en el benestar de la societat. En aquest futur també treballa el Govern. Totes les accions, les del benestar i les de caràcter socioeconòmic, són accions de govern de futur, de futur pròxim, pressupostades per objectius i resultats, per posar l'accent en la finalitat que tenen les despeses, i sota els principis de transparència, eficàcia i eficiència.

Hi ha, doncs, una coherència en l'acció de govern; coherència en el temps, en el mètode i en el contingut. I és així que estem desplegant i aplicant les directrius generals de l'acció de govern, és a dir, de l'orientació política general, motiu d'aquest debat.

Però permetin-me que per acabar, i acollint-me a la literalitat d'aquesta expressió "l'orientació política general", retorni al que deia al principi de tot, a l'horitzó cap on s'orienta el nostre país amb el nou Estatut, i amb l'expressió de la voluntat majoritària que la seva aprovació ha proclamat. La gent, moltes persones m'ho han expressat aquests dies, malgrat la imatge de quasi síndrome de cansament estatutari que molta gent interessadament volia transmetre. La gent tenia ganes d'una nova orientació cap al futur, cap a un

horitzó que ens il·lusioni. Tots els pessimistes, els que no volen sortir dels tòpics d'aquest país, els de l'ai al cor, els del sentiment de derrota, tot això que ha confirmat el vell catalanisme que hem de superar – el catalanisme de la derrota–, tot i això, es percep a l'ambient la possibilitat d'un nou temps, d'un nou catalanisme per sobre dels partits, d'un nou catalanisme per a les persones. El catalanisme no és una ideologia, és un pensament, un corrent de pensament nacional, social, territorial, col·lectiu de perspectives amples i àmplies. El Govern aposta per aquest catalanisme, per un catalanisme d'una Catalunya feliç, il·lusionada, amb futur, amb ambició. Hem d'anar cap al catalanisme social de construcció nacional. Això, per als que formem un govern, aquest Govern, es tradueix en una radical fermesa en el servei al ciutadà, i no només de servei a la idea de nació, sinó fonamentalment a les necessitats de la gent i el país, que això és la nostra idea de nació.

Serem capaços tots plegats, Govern i oposició, d'estendre cap al futur un projecte ampli de construcció nacional i social? L'Estatut –i ja ho he dit, que no era d'això que estava parlant de manera exclusiva– ha de ser una eina de major decisió política i econòmica, ha de permetre'ns superar l'etapa purament administrativa en què es trobava la Generalitat, ha de permetre al nostre Govern encapçalar realment les polítiques actives del nostre país, per al país, aquestes polítiques actives que han centrat el meu discurs i que són, al capdavant, les que la gent necessita i demana, amb el suport de la gent, dels que ens estan veient a través de la televisió, dels que ens escolten per la ràdio, dels que d'aquí a una estona es dirigiran a través de la xarxa, o demà, en paper, i amb el suport de tots vostès, que els representen, i amb el Govern al seu costat.

Hem viscut, i viurem encara, moments d'història, història que ens enllaça amb el futur, però ser-ne conscients no ens ha d'impedir, no ens ha impedit, no ens impedirà treballar per al dia a dia. Ens ho demana el país, Catalunya, i la gent, la nostra gent, la seva il·lusió en un futur millor, el nostre futur, la nostra il·lusió: Catalunya.

Moltes gràcies.

19 d'octubre de 2005